

«Το πένθος γίνεται νόμος»- Judith Butler από το Παρίσι

Της Judith Butler

Βρίσκομαι στο Παρίσι και χθες το βράδυ πέρασα από την οδό Beaumarchais . Όλοι όσοι γνωρίζω είναι ασφαλής, όμως πολλοί άνθρωποι που δεν ξέρω είναι νεκροί ή τραυματισμένοι ή βυθισμένοι στο πένθος. Είναι συγκλονιστικό και φοβερό.

Είναι σαφές από τις άμεσες συζητήσεις στη δημόσια τηλεόραση και αμέσως μετά τα γεγονότα ότι, η «κατάσταση έκτακτης ανάγκης», που –ωστόσο- είναι προσωρινή δεν έβαλε ένα όριο για μια ενισχυμένη κρατική ασφάλεια. Οι ερωτήσεις που πραγματοποιούνται από τα τηλεοπτικά δίκτυα αφορούν τη στρατιωτικοποίηση της αστυνομίας, το χώρο της ελευθερίας, και τη πολεμική ενάντια στο «Ισλάμ». Ο Ολάντ κήρυξε αυτό το πόλεμο, και τώρα ενεργεί ως αρχηγός του στρατού. Η διάκριση μεταξύ κράτους/ στρατού διαλύεται. Οι ευεργετικές πτυχές των ειδικών εξουσιών που αναγνωρίζονται κάτω από την κατάσταση έκτακτης ανάγκης συμπεριλαμβάνουν τη παροχή δωρεάν μετακίνησης χθες το βράδυ (ταξί) για την ασφαλή μεταφορά, και το άνοιγμα όλων των νοσοκομείων σε όσους είχαν τραυματιστεί.

Αυτοί οι σχολιαστές που επιδιώκουν να διαχωρίσουν τα είδη των μουσουλμανικών κοινοτήτων και των πολιτικών απόψεων θεωρούνται ένοχοι για απόδοση «αποχρώσεων». Προφανώς, ο εχθρός πρέπει να είναι ολοκληρωμένος και μοναδικός για να είναι ηττημένος, και η διαφορά μεταξύ των μουσουλμάνων και των τζιχαντ γίνεται όλο και πιο δύσκολο να καταστεί διακριτή, στον δημόσιο διάλογο. Βρήκα ιδιαίτερα ενδιαφέρον το γεγονός ότι ο Ολάντ ανακοίνωσε πως έχει αυξήσει τα μέτρα ασφαλείας- άλλος ένας τρόπος ανάγνωσης είναι ότι «το πένθος έγινε ο νόμος». Όμως τώρα, το κράτος πρέπει να περιορίσει τις ελευθερίες, προκειμένου να υπερασπιστεί την ελευθερία - και είναι παράδοξο το γεγονός ότι αυτό το ζήτημα δεν ενοχλεί κανένα τους συνομιλητές. Ναι, είναι σαφές ότι οι επιθέσεις είχαν ως στόχο τις σκηνές της καθημερινής ελευθερίας στη Γαλλία: το καφέ, τη ροκ συναυλία, το γήπεδο ποδοσφαίρου. Στο χώρο της ροκ συναυλίας, προφανώς διατυπώθηκε ένας λίβελος με έναν από τους επιτιθέμενους να δεσμεύεται για βάνουσσες δολοφονίες, κατηγορώντας τη Γαλλία για την αποτυχημένη παρέμβαση στη Συρία (κατά του καθεστώτος), και την Δύση για την επέμβαση στο Ιράκ (ενάντια στο προηγούμενο καθεστώς). Έτσι, δεν υπάρχει θέση, αν μπορούμε να το αποκαλούμε έτσι, ενάντια στη-καθαυτό- δυτική επέμβαση. Ο Σαρκοζί προτείνει τώρα στρατόπεδα κράτησης, συλλαμβάνοντας όσους είναι ύποπτοι για επαφές με τζιχαντιστές.

Το στοίχημα που βάζω είναι η συζήτηση για την ελευθερία που είναι σημαντικό να παρακολουθείται τις επόμενες ημέρες και εβδομάδες, και το γεγονός ότι έχουμε μπροστά μας τις επιπτώσεις στην ασφάλεια του κράτους και στο περιορισμό της δημοκρατίας. Μια εκδοχή της ελευθερίας δέχεται επίθεση από τον εχθρό, μια άλλη εκδοχή περιορίζεται από το κράτος. Το κράτος υπερασπίζεται την εκδοχή της Ελευθερίας -στην οποία πραγματοποιήθηκε επίθεση -ως τη καρδιά της Γαλλίας, και αναστέλλει την ελευθερία του συνέρχεσθαι κατά τη περίοδο του πένθους της ενώ γίνεται προετοιμασία για μια εμπεριστατωμένη στρατιωτικοποίηση της αστυνομίας. Το πολιτικό ερώτημα φαίνεται να είναι ποια εκδοχή της δεξιάς θα επικρατήσει κατά τις επόμενες εκλογές; Και τι γίνεται τώρα στη δεξιά τη στιγμή που η Λεπέν μετατρέπεται σε «κεντρώα». Στιγμές τρομακτικές, λυπηρές και με προαίσθημα φόβου, αλλά ελπίζουμε ότι μπορούμε ακόμα να σκεφτόμαστε

και να μιλάμε και να ενεργούμε στη μέση του πένθους.

Η πόλη είναι σε κατάσταση σοκ, αλλά κάποια δείγματα της καθημερινής ζωής εμφανίστηκαν σήμερα το πρωί, διστακτικά.

Πηγή: <http://www.versobooks.com/blogs/2337-mourning-becomes-the-law-judith-but...>